

VR 6 MRT



GROOT OMROEPKOOR

FLORIAN HELGATH DIRIGENT

TANJA OBALSKI SOPRAAN ■ **DANIËL HERMÁN MOSTERT** BARITON

BEN MARTIN WEIJAND PIANO ■ **AD BROEKSTEEG** PIANO

SPONT/DE OOSTERPOORT

20.15 UUR

PROGRAMMA

EIN DEUTSCHES REQUIEM

Groot Omroepkoor

Het Groot Omroepkoor, opgericht kort na de Tweede Wereldoorlog, is het enige koor in Nederland dat het grote koor-symfonische repertoire op professionele wijze uitvoert. Het koor is nauw verbonden met de Nederlandse Publieke Omroep. Het merendeel van de concerten vindt plaats in de omroepseries NTR ZaterdagMatinee, AVROTROS Vrijdagconcert en Het Zondagochtend Concert.

Van romantiek tot nu

In de omroepseries is het Groot Omroepkoor doorgaans te horen in repertoire dat zich uitstrekt van romantisch tot hedendaags. Hedendaags werk betreft vaak opdrachtwerken van Nederlandse componisten, zoals Wagemans, Visman en Vleggaar, en premières van werk van hedendaagse buitenlandse componisten, onder wie MacMillan, Henze en Adams. Daarnaast bepalen 'klassieke' twintigste-eeuwse componisten als Boulez, Stockhausen, Kagel, Ligeti en Messiaen een belangrijk deel van het repertoire, evenals hedendaagse en negentiende-eeuwse opera's.

Samenwerking op topniveau

Het Groot Omroepkoor treedt op met orkesten van naam en faam: in de omroepseries doorgaans met het Radio Filharmonisch Orkest onder leiding van chef-dirigent Markus Stenz en gastdirigenten als Jaap van Zweden, Edo de Waart, James Gaffigan en Vladimir Jurowski. Ook met het Koninklijk Concertgebouworkest bestaat een lange en zeer gewaarde samenwerking. Concerten met Bernard Haitink, Riccardo Chailly, Nikolaus Harnoncourt en Mariss Jansons oogstten veel succes. Na een uitvoering van Mahlers Tweede symfonie prees Mariss Jansons persoonlijk "the exceptionally high level of this choir."

Chef-dirigent

Van het Groot Omroepkoor wordt een zeer grote muzikale en vocale flexibiliteit verwacht. Bij het realiseren daarvan speelt de chef-dirigent een belangrijke rol. Hij is verantwoordelijk voor de vocale en artistieke ontwikkeling van het koor en ziet erop toe dat uiteenlopend repertoire stijlgetrouw en naar de wens van de orkest-dirigent wordt uitgevoerd.

Kleurrijke cd-catalogus

Diverse cd-registraties weerspiegelen de veelzijdigheid van het Groot Omroepkoor. Werken van onder anderen Tristan Keuris, Alphons Diepenbrock, Gustav Mahler, Richard Wagner, Edward Elgar, Wolfgang Rihm en Francis Poulenc verschenen op cd. De opname van James MacMillans Sun-Dogs voor koor a cappella onder leiding van Celso Antunes werd in vakbladen uit de gehele wereld zeer lovend beschreven.

Florian Helgath

Florian Helgath is sinds 2011 artistiek leider van ChorWerk Ruhr en voert sinds 2017-2018 ook de artistieke leiding over de Zürcher SingAkademie. Eerder was hij dirigent van het Deens Omroepkoor en het Via Nova Chor in München. Daarnaast is hij regelmatig te gast bij het SWR Vokalensemble, het RIAS Kammerchor, het MDR Rundfunkchor, het Chor des Bayerischen Rundfunks, Vocalconsort Berlin, het Groot Omroepkoor, het Choeur de Radio France en het Vlaams Radio Koor. En hij werkte samen met orkesten als Concerto Köln, Akademie für Alte Musik Berlin, B'Rock Orchestra, Brussels Philharmonic, diverse Duitse (omroep)orkesten en Ensemble Resonanz. Bij festivals als het Festival Neue Musik Stuttgart en de Ruhrtriennale gaf hij vele eigentijdse muziektheaterproducties en andere projecten gestalte. Van a cappellaproducties verschuift hij het zwaartepunt meer en meer op de uitvoering van koorsymfonisch en symfonisch repertoire. Zijn opnamen van Bach en Knut Nystedt,

Palestrina, Wagner, Johann Simon Mayr en Tigran Mansoerjan werden meermalen met prijzen bekroond. Ook is Florian Helgath koordirigent naast bijvoorbeeld Herbert Blomstedt, Kent Nagano, Rafael Frühbeck de Burgos en Christian Thielemann. Zijn muzikale start maakte hij in zijn geboortestad bij de Regensburger Domspatzen, en hij studeerde verder aan de Hochschule für Musik und Theater in München. Zijn belangrijkste docenten waren Michael Gläser, Stefan Parkman en Dan Olof Stenlund. Hij was finalist en prijswinnaar bij het Eric Ericson-concours 2006 en de Competition For Young Choral Conductors in Boedapest in 2007.

Tanja Obalski

De Duitse sopraan Tanja Obalski studeerde aanvankelijk dwarsfluit aan de Hochschule für Musik und Theater in Hamburg; daarna solozang aan het Conservatorium van Amsterdam bij Margreet Honig en Howard Crook. Tanja Obalski specialiseerde zich vervolgens in Amsterdam in historische uitvoeringspraktijk en barokzang en rondde in 2003 haar studie succesvol af.

Zij volgde verder masterclasses van o.a. Jill Feldman en Emma Kirkby. In 2005 was zij laureate bij het Concours International de Chant Baroque de Chimay en in 2007 finaliste van het oratoriumconcours "Nederlandse Vocalisten Presentatie". Als soliste is zij te horen in oratoria, cantates en kamermuziekconcerten zowel in Nederland als daarbuiten. Zij is solistisch te horen o.a. op CD's van

de Rheinische Kantorei o.l.v. Hermann Max en van Combattimento en diverse radio-opnames met het Groot Omroepkoor.

Tanja is ook een veelgevraagd ensemble- en koorzangeres. In het verleden zong zij veelvuldig bij o.a. De Nederlandse Bachvereniging (o.l.v. Jos van Veldhoven), Cappella Amsterdam en Collegium Vocale Gent (o.l.v. Philippe Herreweghe).

Naast haar huidige baan bij het Groot Omroepkoor is zij te horen op diverse podia met o.a., het Nederlands Kamerkoor en het Amsterdam Baroque Choir (o.l.v. Ton Koopman).

Daniël Hermán Mostert

Daniël Hermán Mostert voltooide zijn zangstudie aan het ArtEZ-conservatorium in Enschede/Arnhem bij tenor Harry van Berne. Hij volgde hier de liedklas van pianist Marien van Nieukerken, die hierin samenwerkte met vele gerenommeerde gastdocenten. Daniël nam deel aan Masterclasses van onder anderen de baritons Meinard Kraak en David Wilson-Johnson. Momenteel wordt hij gecoacht door bas-bariton Frans Fiselier.

Ook de koorzang neemt in zijn beroepspraktijk een belangrijke plaats in. Zo is Daniël parttime verbonden aan het Groot Omroepkoor. Met dit koor en met het Hong Kong Philharmonic Orchestra voerde hij in het afgelopen jaar Mahler's 2e symfonie 'Auferstehung' uit in Hong Kong, o.l.v. Jaap van Zweden. En in mei volgt weer een uitvoering van deze zelfde

symfonie o.l.v. van van Zweden in het Amsterdamse Concertgebouw, maar dan met het New York Philharmonic Orchestra. Eveneens in mei volgt een tournee met de 8e symfonie van Mahler, de "Symphonie der Tausend" o.l.v. Daniel Harding, door Nederland, Duitsland en Luxemburg (samen met o.a. het Gustav Mahler Jugendorchester).

In verschillende programma's zong Daniël ook bij het Nederlands Kamerkoor (zoals in de ook op CD en DVD verschenen Matthäus Passion van Bach, o.l.v. Reinbert de Leeuw).

Ben Martin Weijand

Ben Martin Weijand is pianist en begeleider bij het Groot Omroepkoor. Hij werd geboren in 1958 in Hengelo en studeerde hoofdvak piano aan het Brabants Conservatorium. In 1984 voltooide hij zijn studie. Hij kreeg lessen van Theo Bles en Liana Serbescu. Ook volgde hij cursussen bij Rudolf Jansen en Vitaly Margulis. Ben Martin werkte van 1983 tot 1997 als begeleider aan de zangafdeling van het Brabants Conservatorium. Ook werkte hij met veel instrumentalisten en ensembles. Sinds 1993 is Ben Martin werkzaam bij het Groot Omroepkoor. Daarnaast is hij regelmatig te gast bij het Nederlands Kamerkoor, Cappella Amsterdam, het Nationaal Jeugdkoor en het Brabantkoor.

Ad Broeksteeg

Ad Broeksteeg studeerde piano, koor- en orkestdirectie. Sinds 2015 is hij als repetitor en assistent-dirigent vast verbonden aan het

Koor van De Nationale Opera en werkte in die hoedanigheid al mee aan de instudering van vele grote koorproducties, onder meer Chovansjtsjina, Prins Igor, Das Flos der Medusa, Girls of the Golden West, Oedipe en Pelléas et Mélisande (zelfstandig koordirigent). Hij coacht en begeleidt vocalisten in de voorbereiding op en uitvoering van opera-, oratorium- en liedrepertoire en heeft ruime ervaring als kerkorganist en continuospeler. Als dirigent werden grote werken voor orkest, koor en solisten onder zijn leiding uitgevoerd, alsmede diverse scenische en concertante opera's van Verdi, Puccini, Bellini en Mascagni. Broeksteeg is een veelgevraagd repetitor bij Brabant Koor, Opera Vlaanderen, Opera Zuid en het IVC 's-Hertogenbosch en gastdirigent bij diverse vooraanstaande koren in Nederland. Hij is daarnaast vaste dirigent en artistiek leider van kamerkoor VOX, repetitor bij Kempenkoor en begeleider van het opera- en operette-ensemble LOL (Laat Operette Leven), dat zowel in binnen- als buitenland optredens verzorgt.

Toelichting

EIN DEUTSCHES REQUIEM

Een Requiem voor de mensheid

Componisten zijn doorgaans huiverig om aan een Requiem te beginnen. Met zo'n Dodenmis zou je onheil over jezelf kunnen afroepen. Bovendien is het meestal een mammoetklus, zodat je een flinke tijd verplicht bent om je te begraven in de thematiek van dood,

hiernamaals en verdriet. Dan is er nog die nare associatie met Mozart, een in de knop gebroken leven, het onvoltooide. Word jou wel de tijd gegund om het slotakkoord te vinden?

Johannes Brahms wachtte er niet te lang mee. Althans, met erover na te denken. Plannen ontwaakten al toen in 1856 het verlies van Robert Schumann een grote indruk op hem maakte – temeer omdat hij de zorgen van zijn weduwe intens deelde. Besognes van alledag kregen echter de overhand. In Detmold en Hamburg was het sappelen voor wat brood op de plank en een grootschalig werk zou nauwelijks enige financiële verlichting brengen. Maar in 1861 ploos Brahms toch de bijbel uit voor geschikte tekstfragmenten en werkte hij met zekerheid al aan de eerste twee delen. Een baan aan de Wiener Singakademie, in 1863, vormde een stimulans om machtige koorpartijen te integreren, maar ook om deze af te wisselen met effectvolle pianissimo's vol scherp gekruide dissonanten.

De dagelijkse koorpraktijk was een leerschool voor subtiele fijnslipperij. Concreet werden de Requiemplannen toen in 1865 zijn moeder stierf, een gebeurtenis die de gevoelige Brahms moeilijk een geschikte plaats kon geven. Lang sluimerende ideeën werden nu definitief bij de kop te gepakt en binnen een jaar was het werk gereed, wel na lang delibereren en ook inwinning van externe adviezen.

Er volgden drie premières, telkens anders. De eerste drie delen klonken in december 1867 in de Musikverein in

Wenen. Een paar maanden later was de Dom van Bremen het decor voor zes delen, onderbroken door stukken Bach en Händel om de protestantse orthodoxie tegemoet te komen. Daarna volgde nog de invoeging van een sopraansolo (deel 5), een zinsnede uit het evangelie van Johannes, curieus verbonden met een profetie van Jesaja: “Ook u bent nu bedroefd, maar ik zal u weerzien; zoals hij die door zijn moeder wordt getroost, zo zal ik u troosten.” Ten slotte kon in februari 1869 in het Leipziger Gewandhaus het werk uitgevoerd worden dat nu deel uitmaakt van de canon van de westerse kunstmuziek.

Troost voor de nabestaanden

Vanaf het begin wist Brahms dat het geen katholiek-Latijnse mis zou worden. Geen zwaarmoedige overpeinzing over wat er met overledenen zou of kon gebeuren. Geen angstwekkende taferelen over het hiernamaals, mogelijk hellevuur, over verantwoording, schuld en boete. Wat Brahms voor ogen stond – misschien had hij ergens gelezen dat Beethoven er ook zo over had gedacht – was niet zozeer de overledene, maar vooral wie achterbleven. Hij wilde een ‘menselijk requiem’ afleveren schreef hij later. Over de uiteindelijke titel *Ein Deutsches Requiem* had hij zo zijn twijfels, liever zag hij dat *Ein menschliches Requiem* in de boeken was gekomen. We hoeven er niet rouwig om te zijn dat dit niet gebeurde, want het zou wat mallotig zijn geweest. ‘Duits’ was al recalcitrant genoeg en bovendien, hoe menselijk ook, elk Requiem heeft

een raakvlak met religie, hiernamaals en Christendom – anders zou voor ‘requiem’ ook een andere term moeten worden gekozen. Begrijpelijk is Brahms’ twijfel wel, want voor hem was het kernwoord ‘troost’. Doel van zijn muziek was om nabestaanden een hart onder de riem te steken en troost te bieden in plaats van Christelijk medelijden. Antieke filosofen wisten al dat medelijden enkel het totaal aan leed vergroot en dat pogingen om smart en verdriet te verzachten veel zinvoller waren.

Dus speurde Brahms zelf in de bijbel. Wat hij tegenkwam over de mens in het aangezicht van de dood, over opstanding en verheffing ordende hij op zo’n manier dat hij er muzikaal-dramatisch mee uit de voeten kon. De openingsregels van dit conglomeraat zetten meteen de toon: “Zalig zijn zij die treuren, want zij zullen worden getroost.” De woorden van evangelist Mattheus klinken in een serene, quasi-polyfone koorzang die weliswaar een elegisch karakter draagt, maar gedragen wordt door een milde orkestratie. Wel gaat er een topos aan vooraf: de dood klinkt symbolisch in toonsherhalingen in de laagte. Eeuwenoud is deze verwijzing, van vroeg-middeleeuws gezang tot de meest moderne filmmuziek, in dreigende toonsherhalingen ligt het einde van het leven besloten. In het openingsdeel, ‘Selig sind, die da Leid tragen’, is dit motief gedoseerd over tien minuten verdeeld.

Wat volgt is een klein kwartier filosofie. De tekst “Alles Fleisch, es ist wie

Gras” zette Brahms al als jongeman op muziek, het intrigeerde hem. De berusting in goddelijke genade maakt plaats voor de pre-christelijke overpeinzing dat de natuur een eeuwige cyclus is van leven en dood, zoals de duistere filosoof Heraclitus al had geformuleerd: niets blijft, alles verandert - pantha rei. De natuur duldt geen zijn, enkel een worden.

Het doodsmotief is nu pregnant aan de pauken toebedeeld, maar de aandacht gaat hier toch vooral uit naar Schubertiaanse mineur-majeurwisselingen en uiteindelijk naar de huiveringswekkende fortissimo's die zwaar en log beklemtonen dat de dood ons weliswaar meedogenloos en voor eeuwig onze dierbaren ontnemt, maar toch niet meer is dan een verandering: vlees is als gras. Naar het einde toe wordt de muziek uitbundiger. Echte polyfonie zet nog niet door – de aanzetten lijken echter een belofte te vormen.

Een baritonsolo in het derde deel opent als een smeekbede, annex klacht, gericht aan de Schepper, gelicht uit Psalm 39: 'Heer, toon mij mijn einde, verklaar hoeveel tijd mij nog rest en wanneer het met mij gedaan zal zijn'. Voor een antwoord op deze vraag koos Brahms nu een juichende fuga boven een haast permanent orgelpunt. Alle remmen gaan hier los en het effect van de voorgaande delen, ingehouden pathos, betaalt zich hier volop uit. Een sprankje zonlicht dringt door in het vierde deel, waarin 'het verlangen naar Gods huis' centraal staat. Brahms koos

deze regel uit Psalm 84, ongetwijfeld vanwege de jubelstemming ("Mijn hart en lichaam scheppen vreugde in de levende god"), die een welkom contrast vormt met de flankerende delen.

Een mild laatste oordeel

Het Laatste Oordeel, dat in de beeldende kunsten zoveel angstwekkende beeltenissen opleverde, vindt in de twee afsluitende delen een tamelijk milde verklanking. Wat smart en droefenis verzacht is het besef dat de mens bij zijn sterven niet in het eeuwige niets verdwijnt. Brahms laat deze solo volgen door een reusachtige fuga als lofzang op de Allerhoogste.

Voor het plechtige koor "Zalig zijn vanaf heden de doden die in de Heer sterven" (deel 7), roept hij een melodie uit het openingsdeel in herinnering, een cyclische eenheid nastrevend. De vredige rust waarmee het werk eindigt wordt gemotiveerd met een tekstgedeelte uit het boek Openbaring dat Brahms als een troostrijke gedachte moet hebben opgevat, misschien ook als een resumé van zijn eigen deugdzame leven tot dan toe: "Opdat de mens moge rusten van zijn arbeid, want zijn werk zal hem volgen". Wie zelf constant scheppend actief is, is gevoelig voor dit soort overwegingen.

Brahms in Nederland

Brahms brak met zijn Requiem in tweeërlei opzicht met tradities: een tekst in de landstaal (Duits), en een tekst zelfgekozen en zelfgeordend, feitelijk een libretto. Voor negentiende-

eeuwse begrippen was dat risicovol. Het had ertoe kunnen leiden dat deze muziek als zijnde oneerbiedig werd gemeden door concertorganisaties. Dat gebeurde niet, zelfs niet in het orthodox-conservatieve Duitsland – zijn reputatie hielp daarbij natuurlijk ook een handje.

Was het wel gebeurd, dan had Brahms tenminste nog de voldoening gemaakt van interesse van buiten de landsgrenzen. Vanuit een klein westelijk gelegen landje werd al geruime tijd aan hem getrokken. “Zeer geachte heer Brahms! De sedert jaren door alle hier aanwezige muziekvrienden gekoesterde, maar tot heden onvervuld gebleven wens u eenmaal in Nederland welkom te mogen heten, is kort geleden heel levendig geworden. In de gisteren gehouden Algemene Vergadering van de orkestdirecties van Amsterdam, Arnhem, Den Haag, Rotterdam en Utrecht werd eenstemmig besloten u nadrukkelijk uit te nodigen om in het komende winterseizoen uw medewerking te verlenen aan een cyclus van vijf concerten in de genoemde steden.

Vanzelfsprekend is het ieders wens u niet alleen aan de vleugel, maar ook op het dirigentenplatform te zien. Als honorarium kunnen de orkestdirecties u duizend gulden voor vijf concerten bieden’. Brahms kwam – zo’n bijverdienste was niet te versmaden, want hij zat niet bepaald goed in de slappe was. Hij logeerde in Utrecht aan het Lucasbolwerk bij de familie Engelmann, vermogende cultuurliefhebbers.

Op 18 januari 1876 klonk in de Amsterdamse Parkzaal (waar nu het Concertgebouw staat, graasden nog koeien in de weilanden) het Deutsches Requiem. Brahms leidde alleen het koor, het orkest werd gedirigeerd door Johannes Verhulst – zo ging dat in die dagen. Vlekkeloos verliep het allerminst, want er was maar een enkele repetitie geweest. Maar een recensent was mild: “De leiding van de heer Brahms is zorgvuldig. Hij maakt weinig beweging, maar bezit een zekerheid, een vastheid en kalmte in het aangeven van het tempo en der maatverdeling, die gunstig op zijn onderhorigen werken. Men kan het de kunstenaar aanzien, dat hij gewend is, grote en samengestelde orkesten en koorlichamen te dirigeren.” Een onverdeeld succes was het allemaal niet, maar Nederland had toch met een meesterwerk kennism gemaakt.

Brahms ging snel terug naar Utrecht, waar hij op de markt een portie paling kocht. Van alles wat hij in Nederland beleefde, schijnt dat de meeste indruk op hem te hebben gemaakt.

Jos van der Zanden

TEKSTEN

I (Ziemlich langsam und mit Ausdruck)

Selig sind, die da Leid tragen,
denn sie sollen getröstet werden.
Die mit Tränen säen,
werden mit Freuden ernten.
Sie gehen hin und weinen
und tragen edlen Samen
und kommen mit Freuden
und bringen ihre Garben.

[Koor]

*Zalig zij die treuren
want zij zullen vertroost worden.
(Mattheus 5:4)
Wie met tranen zaaien,
zullen met vreugde oogsten.
Zij gaan heen en enen,
en dragen edel zaad
en komen met vreugde
en brengen hun schoven.
(Psalm 126: 5-6)*

II (Langsam, marschmäßig)

Denn alles Fleisch, es ist wie Gras
und alle Herrlichkeit des Menschen
wie des Grases Blumen.
Das Gras ist verdorret
und die Blume abgefallen.
So seid nun geduldig, lieben Brüder,
bis auf die Zukunft des Herrn.
Siehe, ein Ackermann wartet
auf die köstliche Frucht der Erde
und ist geduldig darüber,
bis er empfahe den Morgenregen
und Abendregen.
Aber des Herrn Wort
bleibet in Ewigkeit.
Die Erlöseten des Herrn
werden wiederkommen,
und gen Zion kommen mit Jauchzen;
ewige Freude wird über ihrem Haupte
sein;
Freude und Wonne werden sie
ergreifen
und Schmerz und Seufzen wird weg
müssen.

[Koor]

*Want alle vlees is als gras,
en alle heerlijkheid des mensen
is als bloemen van het gras.
Het gras is verdord,
en zijn bloem is afgevallen;
Weest dus geduldig, broeders,
tot de toekomst des Heren.
Ziet, de landman wacht
de kostelijke vrucht van het land,
geduldig af,
totdat het de vroege en late
regen zal hebben ontvangen
Maar het Woord des Heren
blijft tot in eeuwigheid;
De vrijgekochten des Heren
zullen terugkeren
en naar Sion komen met gejuich;
eeuwige blijdschap zal op hun hoofd
zijn;
vreugde en blijdschap zullen zij
verkrijgen,
en smart en zuchten zullen verdwijnen.*

III (Andante moderato)

Herr, lehre doch mich,
daß ein Ende mit mir haben muß,
und mein Leben ein Ziel hat,
und ich davon muß.
Siehe, meine Tage
sind einer Hand breit vor dir,
und mein Leben ist wie nichts vor dir.
Ach, wie gar nichts sind alle
Menschen,
die doch so sicher leben.
Sie gehen daher wie ein Schemen
und machen ihnen viel vergebliche
Unruhe;
sie sammeln und wissen nicht,
wer es kriegen wird.
Nun, Herr, wes soll ich mich trösten?
Ich hoffe auf dich.
Der Gerechten Seelen
sind in Gottes Hand,
und keine Qual rühret sie an.

[Koor en bariton]
Heer, leer mij toch,
dat ik eindig ben,
en mijn leven beperkt is,
en ik vergankelijk ben.
Zie, mijn dagen zijn
als een hand breed bij U,
en mijn leven is als niets voor U.
Hoe geheel niets zijn alle mensen
die toch zo zeker leven!
Zij lopen rond als een schim
en maken veel onnut misbaar;
zij vergaren zonder te weten
wie het krijgen zal.
Nu, Heer, waarmee zal ik mij troosten?
Ik hoop op U.
De zielen van de rechtvaardigen
zijn in Gods hand,
en geen leed zal hen treffen.

IV (Mäßig bewegt)

Wie lieblich sind deine Wohnungen,
Herr Zebaoth!
Meine Seele verlangt und sehnet sich
nach den Vorhöfen des Herrn;
mein Leib und Seele freuen sich
in dem lebendigen Gott.
Wohl denen,
die in deinem Hause wohnen,
die loben dich immerdar.

[Koor]
Hoe liefelijk zijn Uw woningen,
Heer der heerscharen!
Mijn ziel verlangt en hunkert
naar de voorhoven van de Heer;
mijn lichaam en ziel verheugen zich
in de levende God.
Gelukkig degenen,
die in uw huis wonen,
zij prijzen u altoos.

V(Langsam)

Ihr habt nun Traurigkeit;
aber ich will euch wieder sehen,
und euer Herz soll sich freuen,
und eure Freude
soll niemand von euch nehmen.

koor:

Ich will euch trösten,
wie einen seine Mutter tröstet.
Sehet mich an:
Ich habe eine kleine Zeit Mühe
und Arbeit gehabt
und habe großen Trost funden.

koor:

Ich will euch trösten,
wie einen seine Mutter tröstet.

[Koor en sopraan]

*Gij bent dan nu wel bedroefd,
maar ik zal u terugzien,
en uw hart zal zich verheugen
en uw vreugde
zal niemand u ontnemen.
Ik zal u troosten,
zoals een moeder je troost.*

*Kijk naar mij:
Ik heb een korte tijd moeite
en gezwoeg gehad
en ik heb veel troost gevonden.*

*Ik zal u troosten,
zoals een moeder je troost.*

VI (Andante)

Denn wir haben hie
keine bleibende Statt,
sondern die zukünftige suchen wir.
Siehe, ich sage euch ein Geheimnis:
Wir werden nicht alle entschlafen,
wir werden aber alle verwandelt
werden;
und dasselbige plötzlich,
in einem Augenblick,
zu der Zeit der letzten Posaune.
Denn es wird die Posaune schallen,
und die Toten
werden auferstehen unverweslich,
und wir werden verwandelt werden.
Dann wird erfüllet werden das Wort,
das geschrieben steht:
Der Tod ist verschlungen in den Sieg.
Tod, wo ist dein Stachel?
Hölle, wo ist dein Sieg?
Herr, du bist würdig zu nehmen
Preis und Ehre und Kraft,
denn du hast alle Dinge geschaffen,
und durch deinen Willen
haben sie das Wesen
und sind geschaffen.

[Koor en bariton]
Want wij hebben hier
geen blijvende plek,
maar wij zoeken de toekomstige.
Zie, ik vertel u een geheim:
wij zullen niet allen ontslapen,
maar wij zullen allen veranderd worden;
en wel plotseling,
in een oogwenk,
tijdens de laatste bazuin.
Want de bazuin zal klinken,
en de doden
zullen opstaan, onvergankelijk,
en wij zullen veranderd worden.
Dan zal het woord vervuld worden
dat geschreven staat:
“De dood is verzwolgen tot
overwinning.
Dood, waar is uw prikkel?
Graf, waar is uw overwinning?”
Heer, Gij zijt waardig te ontvangen
lof en eer en kracht,
want gij hebt alle dingen geschapen
en door uw wil
bestaan zij
en zijn zij geschapen.

VII (Feierlich)

Selig sind die Toten,
die in dem Herrn sterben von nun an.
Ja, der Geist spricht,
daß sie ruhen von ihrer Arbeit,
denn ihre Werke folgen ihnen nach.

[Koor]
Zalig zijn de doden,
die in de Heer sterven, van nu af aan.
Ja, zegt de Geest
dat zij rusten van hun moeiten,
want hun werken volgen hen na.